

Χαιρετισμός του Μανώλη Γλέζου στη διημερίδα με τίτλο:
«Η εικόνα της Ελλάδας: Πολιτισμός και Μ.Μ.Ε.»

(Πανεπιστήμιο Αθηνών, 20-21 Μαΐου 2015)

Ανήκω σε μια παλιότερη γενιά δημοσιογράφων. Ωστόσο, μια φορά δημοσιογράφος, πάντα δημοσιογράφος. Έτσι, αισθάνομαι ιδιαίτερη συγκίνηση χαιρετίζοντας αυτή τη διημερίδα, που θέμα της έχει τον Τύπο, αν και όχι στις καλύτερες στιγμές του.

Δεν θέλω να δεχτώ ότι αποτελούν παρελθόν οι μέρες όπου τόσο ο ελληνικός όσο και ο ξένος Τύπος έγραφαν σελίδες Ιστορίας. Και μάλιστα Ιστορίας όπως την ορίζει ο Κικέρων, λέγοντας ότι «κανένα ψέμα δεν πρέπει να λείπει η Ιστορία και σε καμιά αλήθεια να μην κλείνει τα αυτιά της». Κι αυτό ακριβώς, πριν από την Ιστορία, πρέπει να κάνει ο Τύπος, διευκολύνοντας έτσι και την ίδια την Ιστορία. Θυμηθείτε, για παράδειγμα, το ρόλο του Τύπου στην υπόθεση Λαμπράκη, θυμηθείτε τους συναδέλφους της *Ουάσινγκτον Πόστ* στην υπόθεση Γουότεργκέιτ.

Δυστυχώς σήμερα έχει εξαφανιστεί η είδηση. Προηγείται το σχόλιο και ακολουθεί το ρεπορτάζ, που υποτίθεται ότι είναι είδηση, αλλά είναι και πάλι σχόλιο. Επιπλέον, στις μέρες μας, όπου δίπλα στην έντυπη δημοσιογραφία ανθεί και η ηλεκτρονική, ο έλεγχος των πηγών και της ακρίβειας είναι από υπερβολικά δύσκολος έως αδύνατος. Από τις σελίδες του σύγχρονου Τύπου, εγχώριου και διεθνούς, σε σχέση με την Ελλάδα, νομίζω πως δεν είναι πολλές αυτές που θα μπορέσουν να μείνουν στην Ιστορία με θετικό τρόπο. Γιατί με αρνητικό, μάλλον έχουν ήδη κερδίσει τη θέση τους. Ζούμε ήδη πολύ καιρό με αναπαραγόμενες καθημερινά σελίδες τρομοκρατίας και καταστροφολογίας, όχι μόνο από τότε που ο ΣΥΡΙΖΑ έγινε κυβέρνηση, αλλά από τη στιγμή κιόλας που διαφάνηκε η άνοδος των ποσοστών του.

Τελειώνοντας, αν έχω να σας στείλω ένα μήνυμα, θα δανειζόμουν την εμβληματική λέξη ενός ποιητή, του Μιχάλη Κατσαρού, και θα σας έλεγα: «Αντισταθείτε». Γιατί τότε μόνο «μπορεί βέβαιοι να περάσουμε προς την Ελευθερία».

Βρυξέλλες, 13 Μαΐου 2015